

Preken 5. s i treenighet

28. juni 2015 i Fjellhamar kirke

Kapellan Elisabeth Lund

Det står skrevet i evangeliet etter Matteus i det 7. kapittel:

Ikke enhver som sier til meg: ‘Herre, Herre!’ skal komme inn i himmelriket, men den som gjør min himmelske Fars vilje.

Mange skal si til meg på den dagen: ‘Herre, Herre! Har vi ikke profetert ved ditt navn, drevet ut onde ånder ved ditt navn og gjort mange mektige gjerninger ved ditt navn?’

Da skal jeg si dem rett ut: ‘Jeg har aldri kjent dere.

Bort fra meg, dere som gjør urett!’

Hver den som hører disse mine ord og gjør det de sier, ligner en klok mann som bygde huset sitt på fjell. Regnet styrtet, elvene flommet, og vindene blåste og slo mot huset. Men det falt ikke, for det var bygd på fjell.

Og hver den som hører disse mine ord og ikke gjør det de sier, ligner en uforstandig mann som bygde huset sitt på sand. Regnet styrtet, elvene flommet, og vindene blåste og slo mot huset. Da falt det, og fallet var stort.»

Da Jesus hadde fullført denne talen, var folket slått av undring over hans lære, for han lærte dem med myndighet og ikke som deres skriftlærde.

Slik lyder Herrens ord.

I en periode syntes mannen min at jeg så på utrolig mange interiør- og oppussingsprogrammer på TV. Og jeg kan for så vidt være enig i at det ble litt mange. Det var litt deilig å slappe av med å se at man kan gjøre noen ganske enkle ting og få ganske stor forandring.

Et stygt rom blir fint på 1-2-3.

Vi nordmenn er jo glade i å pusse opp. Vi synes vi trenger forandring og fornyelse i hjemmene våre. Noen ganger lurer jeg på om det kan være litt sånn at vi lengter etter større forandringer i livet vårt. Men at det kan virke såpass uoverkommelig å få til, at vi heller konsentrerer oss om interiøret.

Det kan være gøy med interiør, men når det gjelder å bygge hus, skjønner til og med jeg at det er enda viktigere å ha en solid grunnmur som står på en trygt sted. Hvis ikke kan alt rase sammen, og da betyr ikke fargen på veggen like mye som vi fort kan tro.

Prekenteeksten i dag handler om å bygge hus. Jesus forteller om en mann som bygde huset på fjell, og det huset ble stående når stormen kom.

En annen mann bygde huset på sand, og det ble revet bort av stormen.

De husene Jesus snakker om, er bilder på livet vårt. Og fjellet og sanden er bilder på hva vi bygger livet vårt på.

Jesus utfordrer alle som har hørt budskapet hans til å ta et valg. Det er forskjell på å bygge på sand og å bygge på fjell.

Det kan være gøy med interiør, og det kan være morsomt med alt det andre ytre stæsjet vi fyller livene våre med også.

Men det er mer avgjørende hva vi bygger livet på.

Prekenteeksten i dag er avslutningen på en kjent tale som Jesus holdt. Det er avslutningen på Bergprekenen, der Jesus taler for ekte kjærlighet, for å sette andre foran seg selv, for et helt og rent liv. Han taler om åpenhet og raushet, om tålmodighet, barmhjertighet, og ærlighet. Om det gode og om hvordan det kan få plass i verden.

Han sier: Alt dere vil at andre skal gjøre mot dere, skal også dere gjøre mot dem.

Jesus holder fram loven, som farriseerne og de skriftlærde var så opptatt av at de skulle klare å holde.

Han sier ikke at loven ikke er viktig, men han forklarer dem at det er enda vanskeligere å klare å holde den enn det de trodde.

Han sier for eksempel: ”Dere har hørt det er sagt til forfedrene: Du skal ikke slå i hjel... Men jeg sier dere: Den som blir sint på sin bror, skal være skyldig til domstolen”.

Jesus viser at det er helt umulig for oss mennesker å holde loven. Det er ikke en eneste som kan klare å leve så rent og riktig at vi kan komme inn i himmelriket. Og på slutten av talen sier han: ”Hver den som hører disse mine ord og gjør det de sier, ligner en klok mann som bygde huset sitt på fjell”.

Det sies at det kan være tre hensikter med Bergprekenen, og jeg tror alle tre er viktige.

Den første er at når vi leser den vet vi at vi må forandre oss, vi har mye å ta tak i når det gjelder å vise hverandre kjærlighet.

Den andre er at Jesus forteller oss hvem han er. Jesus snakker med en enorm myndighet. Han siterer ingen andre. Det er han som sier dette. Det er han som lever det. Og det kan han gjøre fordi han er Gud. Det er han som er fjellet, selve grunnlaget for livet vårt. Og det er han som er Frelseren vår. Den som holder når stormen kommer.

Så når han forteller om stormen og regnet og flommen som rammer husene som er bygd, sier han egentlig til oss: ikke vær redde! Når dere står på meg så er dere trygge. Det betyr ikke at ikke vi vil oppleve vanskelige ting i livet, men Jesus vil alltid stå fast hos oss til evig tid. Når vi tror på Jesus og vil følge ham, bygger vi på fjell.

Den tredje hensikten med bergprekenen er å vise oss at vi ikke kan leve ut dette, at vi ikke kan være fullkomne. Lista ligger så høyt at vi skjønner at vi er helt avhengige av nåden og av tilgivelsen. Vi er helt avhengige av Jesus.

Å bygge livet vårt på fjell, er å legge det i Guds hender. Sånn som dere som har båret Oliver og Ludvik til dåpen har gjort med dem i dag. Dere har lagt dem i Guds hender, så de er plassert på fjell.

Og de små barna er forbilder for oss i tro, for de har alltid tillit til at det er noen som bærer dem. Tro er tillit. Det er å hvile hos Gud. Å bo hos Gud. Å bygge på fjell.

Vi som er voksne har ansvar for barna og for hverandre. Jesus har fortalt oss hva vi skal strekke oss etter for å leve ut hans kjærlighet i verden, men ingenting av det vi får til blir viktig når stormen kommer. Da skal ordene våre tas av vinden og gjerningene renner bort som sand mellom fingrene. Men Jesus blir stående. Gud, vår klippe. Og vi kan få være trygge på at han bærer oss, at han er vår styrke og vårt håp.

Sånn til vanlig kan vi fort bli mest opptatt av interiøret, men noen ganger kommer de mer grunnleggende sidene ved livet tettere på.

Sosialmedisineren Per Fugelli har skrevet og sagt mye om de eksistensielle sidene ved livet. Om hva som skjer i et menneskeliv når man for eksempel blir rammet av sykdom. Han skriver blant annet:

“Sykdommen blir som en eksistensiell krystalliseringsprosess hvor flyktighetene, ting og pynt faller av. Tilbake blir tilværelsens kjerner, det du tror på og dem du er glad i.”

Både når det stormer i livet og vi opplever at alt annet raser sammen og faller av, og når livet her på jorda en gang tar slutt, kan vi ha tillit til at Gud er under alt. Han er fjellet som bærer.

Snart skal vi feire nattverd. Da kommer vi fram hit og tar imot det Jesus gjorde for oss da han døde og sto opp igjen. Når vi tar imot nattverden, betyr det at vi

vil leve sammen med Jesus, og følge etter ham. Ikke at vi alltid klarer det vi vil, men vi vil likevel. Vi tar imot hans kjærlyghet og nåde, i brød og vin. Så bygger vi livene våre på han som er vår styrke og vårt håp.

Amen